

definitiv Løsning, idet jeg ikke tror, at der bliver Anledning til at foretage væsentlig flere Omsætninger.

Triar: Hvis det var en Sag, som ifølge sin Natur hørte hjemme under Lovgivningsmagten, vilde jeg være ganske enig med den ærede Ordfører, men da den ifølge sin Natur ikke hører hjemme under Lovgivningsmagtens Virksomhed, skal der ganske særlige Forhold til, for at Lovgivningsmagten alligevel skal beskæftige sig med den, og derfor var det, jeg sagde, at det er fra Regeringens Side en Falliterklæring at forlange, at Lovgivningsmagten skal beskæftige sig med den, og fra Lovgivningsmagtens Side en Mistillids erklæring at gaa ind paa en Lov som denne. At det er det sidste, sagde jo ogsaa den ærede Ordfører med andre Ord, idet han sagde, at jeg havde ganske vist den Hensigt, at der skulde gøres saa lidt som muligt ud af denne Sag, men han troede ikke, at denne Hensigt blev gennemført, hvis vi overlod det hele til Administrationen. Han har altsaa ikke den Tillid til Administrationen, at den vilde gennemføre det hele paa en praktisk Maade, og dette ikke at have Tillid er ganske vist et lidt andet Udtryk, men det er dog i det væsentlige det samme som at have Mistillid: fordi man ikke stoler paa Administrationen, lader man Lovgivningsmagten overtage et Arbejde, som det er Administrationens Skyldighed at gøre. Det forekommer mig at være den forkerte Verden, og jeg synes ikke, at Lovgivningsmagten skulde være med til i en vis Forstand at være „Prügelknabe“ for Administrationen, fordi den ikke menes at kunne gøre sine Sager godt nok. Jeg gaar ud fra, at Regeringsmagten heller ikke har Ret til at skyde det Ansvar fra sig, naar det paalægges den. Naar det er sagt, at Regeringen rimeligvis vil komme tilbage til sit oprindelige Forslag, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at der er foregaaet adskilligt, siden det Forslag blev forelagt. Hvorfor skulde Regeringen ikke være lydhør for den velvillige og dygtige Manuduktion, den har været Genstand for under Forhandlingerne nu, eller for de veltalende Ord, med hvilke den højtærede Ordfører har lagt Regeringen paa Hjerte, at det gælder om at gøre saa lidt som muligt ud af det, og har anvist en Vej til i ethvert Tilfælde at forringe Indholdet af en kommende kongelig Anordning i Forhold til det oprindelig forelagte Lovforslag; et an-

det æret Medlem har endda vist Regeringen Vej til at gaa endnu langt videre i Forkortelse af det hele store Materiale. Hvorfor skulde Regeringen dog i den Grad stille sig i Modsætning til Lovgivningsmagten, at den, naar den oven i Købet faar den Tillids erklæring, at man netop mener, at den kan og bør gøre Arbejdet, saa skulde være ganske døv for, hvad der er kommet frem af Tanker om en Løsning af Spørgsmaalet her paa Rigsdagen. Og naar den ærede Ordfører gaar ud fra, at Regeringen vil vende tilbage til sit oprindelige Forslag, hvis man giver den frie Hænder indenfor min Lovparagrafs Grænser, kan han heller ikke med nogen som helst Tryghed gaa ud fra, at hans § 35 vil blive respekteret i den Aand, hvori Ordføreren og Flertallet have fremsat den. Saa vil den samme slemme Administration ogsaa kunne gribe den Udvej, der er til at faa alle sine Ønsker frem, og benytte den som Ventil for sin umættelige Handedrift paa dette Omraade. Men jeg tror, som sagt, ikke for mit Vedkommende derpaa. Jeg tror, at Regeringen, hvis den har trængt dertil, har lært noget af denne Forhandling, og at vi derfor ogsaa ville kunne vente et Arbejde fra dens Hænder, der er i Overensstemmelse med de Principper, der her ere komne frem.

Den ærede Ordfører sagde, at Tillidsmændene vare hørte, og han nævnedes Meterkommissionen. Jeg har nu ikke just tænkt mig det ved Tillidsmænd. Jeg har derfor i Parentes anført „Bestyrelser og lignende“ og har dermed ment de Folk, der i det praktiske Liv havde med vedkommende Spørgsmaal at gøre. Hvis der f. Eks. var Tale om Bygningssager, maatte det være de Folk, der for Bygningsvæsenets Vedkommende repræsenterer den almindelige Opfattelse, og saaledes paa alle Omraader, hvor der ikke var offentlige Myndigheder at gaa til, at det blev de Folk, der repræsenterede de vedkommende Forhold, som man havde at henvende sig til, altsaa i det hele taget dem, der praktisk havde med Tingene at gøre, og som jeg tror ikke ville være alt for forhippede paa at faa alt for mange Bestemmelser ind i den kongelige Anordning. Af disse Grunde kan jeg ikke anerkende, at den ærede Ordfører har Ret. Hans § 35 gaar endogsaa for saa vidt et Stykke videre end jeg, som kun forlanger, at et i Lovgivningen fastslaaet Forhold *ikke* maa forrykkes derved, medens § 35 i Flertalsforslaget siger, at det *ikke væsentlig* maa for-